

'll liure

el lliure dels nens

Aquest any obrim les portes al públic infantil amb **El Lliure dels nens**.

La primera edició d'aquest cicle està formada per tres espectacles que es poden veure en funcions obertes (familiars) i en funcions destinades únicament a les escoles, i que cobreixen les franges d'educació infantil, cicle inicial i cicle mitjà.

Considerem el teatre com un art que estimula la sensibilitat dels més petits en el període de formació més permeable, i volem acostar-los a l'art en totes les seves manifestacions perquè experimentin amb aquests llenguatges com a sabers fonamentals, perquè prenguin part d'un procés creatiu que edifiqui la seva intel·ligència i que els permeti desenvolupar millor la sensibilitat i les pròpies competències.

Perquè la sensibilitat es forma de petits.

Perquè l'experimentació alimenta la intel·ligència.

Perquè els infants tenen dret a l'art i a la cultura.

Perquè el teatre els ajuda a afrontar la vida.

---

servei educatiu del Teatre Lliure

informació i inscripcions **Mariona Montaña**

contacte 932 892 771 / 932 892 770 / serveieducatiu@teatrelliure.com

Montjuïc – del 17 de gener al 12 de febrer

el lliure dels nens

Buchettino

a partir del conte *Le petit Poucet* de **Charles Perrault**
adaptació **Claudia Castellucci** direcció **Chiara Guidi**
Societas Raffaello Sanzio

---

narradora **Alba Sola**

---

traducció al català **Ariadna Ausió** / escenografia **Romeo Castellucci**

---

tècnics de sorolls **Federico Lepri** i **Carmen Castellucci** / tècnic de so **Paolo Baldini**

---

i els equips del **Teatre Lliure**

---

producció **Teatre Lliure** a partir de la producció original de la **Societas Raffaello Sanzio** en col·laboració amb el **Teatro Alessandro Bonci de Cesena**

producció delegada **Imaginar**

---

espectacle en català recomanat a partir de 7 anys (cicle mitjà)

durada **50' sense pausa**

funcions familiars el dissabte a les 17h. i a les 19h. / el diumenge a les 11h. i a les 13h.

funcions escolars de dimarts a divendres a les 10h. i a les 12h.

el dies 18, 19 i 20/01 **no hi ha funció**

preus   funcions familiars   12€
                  funcions escolars   6€

Després de fer un recorregut pel teatre, els espectadors accedeixen a una de les estances de la casa: un dormitori enorme amb cinquanta llits. Sota els seus llençols, s'ajauran per escoltar un conte que els narrarà una actriu. A mesura que vagi parlant, l'habitació es transformarà en una caixa de ressonància enorme dels esdeveniments narrats i els deixarà sentir-ne les inquietants petjades acústiques amplificades.

Un fil de llum il·lumina l'espai. Els sentits s'afinen i la imaginació emprèn el vol. Comença la funció.

Societas Raffaello Sanzio

Formada el 1981 per Romeo Castellucci (1960), Chiara Guidi (1960) i Claudia Castellucci (1958), la Societas Raffaello Sanzio porta a escena una idea de teatre predominantment visual i plàstic.

Si bé Romeo Castellucci és autor de teatre i director, i signa sovint les escenografies, el vestuari i la il·luminació dels espectacles de gran format i per a adults, Chiara Guidi ha estat la responsable del ritme dramàtic i del treball vocal de gairebé tots els espectacles de la companyia, i és qui ha dirigit la majoria d'espectacles infantils que han presentat. Amb aquest interès per la creació i la infància, Guidi ha fundat una Escola Experimental de Teatre Infantil. Treballa, a més, en el camp de la composició sonora i musical, juntament amb el compositor Scott Gibbons, i és també professora de veu.

Claudia Castellucci, com a intèrpret de la Societas, és pedagoga, escenògrafa i autora d'alguns textos dramàtics. Va fundar la Stoa, una escola del moviment rítmic que té la seu a Cesena.

La Societas ha signat espectacles que han girat per festivals i teatres d'arreu: *Santa Sofia* (1986), *La Discesa di Inanna* (1989), *Gilgamesh* (1990), *Amleto. La veemente esteriorità della morte di un mollusco* (1992), *Masoch. I trionfi del teatro come potenza passiva, colpa, sconfitta* (1993), *Orestea (una commedia organica?)* (1995), *Giulio Cesare* (1997), *Genesi* (1999), *Voyage au bout de la nuit* (1999) a partir de la novel·la homònima de Louis-Ferdinand Céline, i *Il Combattimento*, de Scott Gibbons a partir de Claudio Monteverdi. La companyia va presentar a Barcelona, dins del Festival Grec 2009, la trilogia *Inferno, Purgatorio, Paradiso* sobre la *Divina Commedia* de Dante.

Entre les seves últimes creacions destaquen *On the Concept of the Face, regarding the Son of God, Persona, La Seconda Neanderthal* i *Hey girl!*

En l'àmbit infantil, han estrenat *Hänsel e Gretel* (1993), *Buchettino* (1995) i *Pelle d'Asino* (1998), amb els quals ha realitzat nombroses gires i remuntatges arreu del món. Són també creadors del festival Puerilia de Cesena, en el qual aquest any han presentat també *Bestione*, entre altres activitats.

més informació:

<http://www.raffaellosanzio.org>

Montjuïc – del 28 de febrer al 25 de març

el lliure dels nens

Un bosc de cames

autoria i direcció **Jordi Palet i Puig**
cia. **Taaat - Farrés brothers i cia.**

---

intèrprets **Mariona Anglada / Ada Cusidó / Pep Farrés**

---

escenografia i titelles **Alfred Casas** / vestuari **Fiona Capdevila** / il·luminació **Jordi Llongueras** / música **Jordi Riera**

---

i els equips del **Teatre Lliure**

---

coproducció **Teatre Lliure i Taaat - Farrés brothers i cia.**

amb la col·laboració de **LaSala/Sabadell**

---

espectacle en català recomanat a partir de 3 anys (educació infantil)

durada **45' sense pausa**

funcions familiars   dissabte a les 18h. i diumenge a les 12h.

funcions escolars   de dimarts a divendres a les 10h.

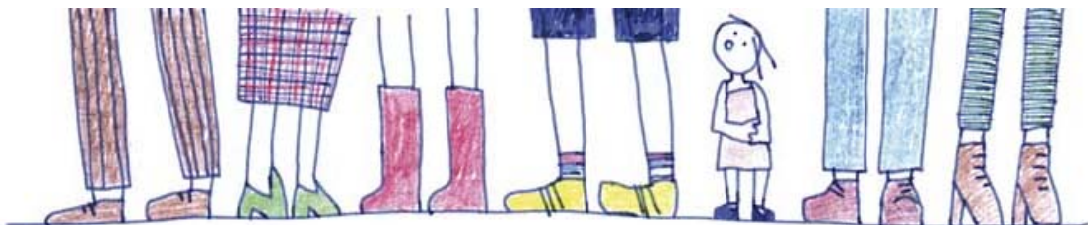
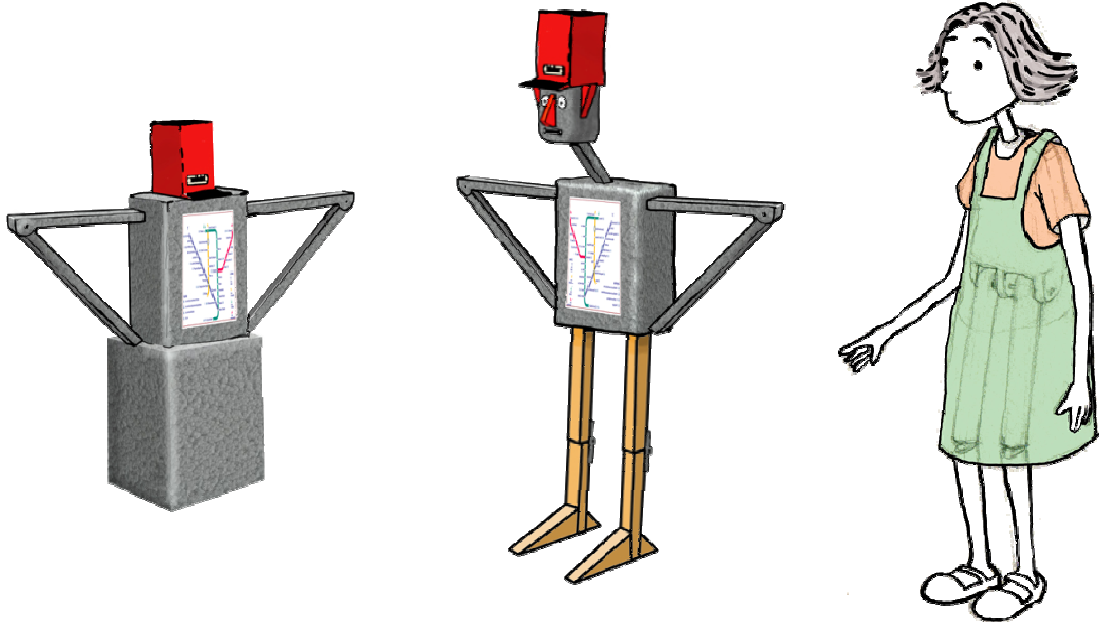
preus funcions familiars   12€

funcions escolars   6€

Una nena es perd en una estació de tren on el tren fa tard: l'andana es va omplint, la gent es neguiteja, s'acumula als passadissos subterranis i ella només veu cames i més cames. Llargues, curtes, gruixudes, primes, peludes, pelades... No troba les del seu pare per enlloc, i justament avui que era el seu primer viatge en tren! Passarà uns moments de por, però per sort coneixerà unes quantes persones –especialment el cap d'estació– que l'ajudaran a retrobar-lo.

Un espectacle de tres actors, titelles i manipulació d'objectes. Els personatges juguen a perdre's per un món fet a una escala tan gran que els permet expressar la inseguretats. Perduts entre les cames com per un bosc altíssim, van recuperant la seguretats a mesura que reconeixen en les característiques dels objectes alguns dels personatges clau dels contes infantils tradicionals per a aquesta edat.

Taaat - a cada orella la seva mirada, a cada ull el seu escoltar

Des de **Farrés brothers i cia** hem pogut comprovar, amb sis anys de vida i tres espectacles en cartera, que el teatre familiar té un públic cada cop més menut. No hem descobert la sopa d'all constatant aquest fet, però sí que ens ha animat a engegar un nou projecte, batejat amb el nom de **Taaat**.

La companyia, que compta amb la interpretació de **Mariona Anglada** i **Ada Cusidó**, s'adreça especialment a la franja d'edat compresa entre els tres i els sis anys. Òbviament, amb això no volem deixar de banda els altres infants, ni tan sols els pares i mares: tant els uns com els altres n'han de treure profit i passar una bona estona. Però creiem que, fent espectacles per als més menuts, potser els menys menuts tornaran al teatre.

Creant aquesta nova companyia, volem atendre l'empetitiment del pati de butaques i, així, oferir *a cada orella la seva mirada, i a cada ull el seu escoltar*.

Vam optar per aquest nom perquè, amb l'expressió **taa**, l'infant aprèn a reconèixer l'altre, a descobrir qui s'amaga rere les mans, el pitet, el llençol que el tapen. La tenim tan assumida com a part del nostre bagatge íntim, aquesta expressió, que ens va sorprendre trobar-la al diccionari Fabra:

tat: *mot amb què en el llenguatge infantil, s'acompanya l'acció de destapar els ulls perquè puguin guaitar, d'aparèixer sobtadament a la vista.*

També deu dir **taa** una tortuga quan surt de la closca... a menys que hi tingui mal i no s'hi pugui amagar.

espectacles estrenats

Operació A.V.I. (2002), *El rei de casa* (2005), *Ovni* (2007), *Mal de closca* (2008), *La maleta de l'Agustí* (2010) i *Equilibristes* (2011).

més informació:

<http://www.farresbrothers.com>

Studio Orka

Col·lectiu de dissenyadors i actors de Gant (Bèlgica). La seva imatgeria i dissenys neixen de la creació d'un sorprenent biotop. Entre ells comparteixen el gust per l'absurd, les ampliacions i els móns onírics... és a dir, per tot allò que existeix a la misteriosa zona d'entre la imaginació i la realitat.

L'equip permanent de col·laboradors està format per Philippe Van de Velde i Martine Decroos, tots dos escenògrafs, que solen treballar amb altres artistes. Els seus espectacles solen ser fascinants i colpidors, amb riures i llàgrimes, destinats tant a nens com a adults que encara preserven la capacitat de sorpresa.

Solen muntar les seves produccions amb versions específiques segons el lloc on es representen. Partint d'una visió capritxosa de les coses i fent servir dissenys contemporanis i innovacions tècniques sofisticades, creen un àmbit extraordinari en el qual, durant l'estona de la representació, tot és possible.

espectacles estrenats

Watertanden en Zeewolven (2005), *Lava* (2006), *Birth Cathedral* (2006), *Mister Porcelain* (2007), *The legend of Woesterdam* (2008), *Berninna* (2009) i *Warmoes* (2010).

més informació:

www.studio-orka.be

Acosteu els vostres fills al teatre perquè els ajuda a afrontar la vida

Els joves troben en les representacions teatrals, clàssiques o modernes, un mitjà molt important per explorar el món que els envolta.

Acosteu-los al teatre! El teatre és com una veritable escola imaginativa i visionària; fins i tot si als nens i a vosaltres, pares, us resulta una mica incòmode o us fa por que s'avorreixin, sapiguen, però, que sense conèixe'l en perdeu tot l'encant.

Avui, molts joves el busquen i, per als més preparats i atents a la seva cultura, ja hi ha autors de culte compromesos amb descriure un 'Teatre del món' que contingui el saber del passat i el del futur.

Són aquells joves que naveguen per internet i que fan avançar la cibernètica i la ficció virtual amb un entusiasme que es podria assemblar al dels joves dels anys trenta en oposició a la pel·lícula *Temps moderns* de Charles Chaplin, però que, només per aquest motiu, omplen les sales dels teatres per veure i sentir el passat i el futur, barrejats en una memòria universal.

Fascinant, visionari, il·lusionador camí a través del temps. Per tant, per quin motiu no hem d'empènyer els fills, ja de ben petits, cap a aquesta realitat alternativa que els porta a somiar en el món més a prop del món que encara no coneixen?

El teatre per a nens haurà de ser, certament, un joc, un viatge que no els impedeixi oblidar la realitat a través de la tria de textos adaptats i comprensibles.

I per als adolescents serà, en canvi, la gran diferència entre la presència dels actors de carn i ossos i la ficció de la TV allò que els proporcionarà una emoció forta, que la recitació podrà amplificar de manera directament proporcional al bon treball de reinventar el personatge, als diversos nivells de realitat, que el text demana.

I sobretot perquè avui dia és clar que el nou mil·lenni serà espiritual o 'no serà', mentre l'home es reconegui a si mateix a través de les "coses" fonamentals: la meditació, el mar, el cel, les muntanyes, les roques, l'antic lirisme mediterrani. I ara els joves ja comencen a entendre com, per mitjà de la poesia i del teatre, l'individu pot rescatar, sublimar la seva vida i explorar el món que l'envolta.

Amb el teatre clàssic descobreixen el sentit antic de la dignitat de viure, i amb el modern descobreixen la paraula i la poesia en l'encanteri de les llums, del joc, de l'energia, de la vitalitat i del ritme dels moviments, i totes les innovacions que les expressen.

I si el teatre està en crisi (però quants anys llum fa que ho sentim a dir?) és millor que sàpiguen de seguida que de les crisis en neixen les novetats, les famoses avantguardes, que amb l'obsessió de trobar un procés dramaturgic nou ofereixen a la seva consciència emocions i visions trepidants, però alhora criticables i discutibles, fins al punt de poder transformar-les després en arguments de discussió oberta amb la família i els companys.

Teatres normals, espais alternatius, teatres de discoteca, de lírica clàssica i contemporània, tots poden expressar una visió del món i ensenyar a veure en el particular allò que és universal.

Tant de bo un País, una Nació sencera posseeixi una dimensió teatral pròpia, que es pugui expressar perfectament a l'escenari. I és també l'escola qui ha de comprendre la importància de fer descobrir tot això als joves, ajudant-los a reconstruir el mosaic de les diverses identitats i facetes de la personalitat de l'individu que s'expressen a través dels diversos personatges i l'habilitat comunicativa de l'actor.

Acosteu-los al teatre! Allà on es té manera de trobar solucions econòmiques per als estudiants. No els priveu de la possibilitat de jutjar tots sols l'argument, la direcció, l'escenografia, la coreografia i totes les imatges vives, que ajuden a augmentar i desenvolupar-los la fantasia, aprenent també, com deia Bob Wilson, a "mirar la música i escoltar les imatges!".

No oblideu que les grans realitats espirituals tenen per base realitats materials que són molt fortes.

Però recordeu també que acompanyar-los al teatre significa obrir-los de bat a bat la porta d'accés a 'fer teatre', a atrapar la realitat per reproduir-la al públic, del qual formaven part de petits. Significa donar-los la possibilitat de pujar a l'escenari com a directors, actors, escenògrafs, figurinistes, amb l'alegria, la crueltat i la transparència que el seu talent, si realment en tenen, exigirà.

Significa donar-los la possibilitat de treballar sobre una realitat que es pot capgirar constantment i ser el contrari, convertint-se en la irrealitat de la representació.

Fins i tot si la seva vida, com tantes altres, encara és curta, a través del teatre podrà pertànyer al Tot, i certament mai al Res. Mediteu, doncs: acosteu primer els fills al teatre, de ben petits, a veure'l; perquè després potser, de grans, el puguin inventar.

I penseu sempre que el reflex de les societats es troba en totes les formes artístiques, la més complexa de les quals és certament la teatral, ja que l'autor ha de projectar a l'escena també els nostres sentiments.

Un crític deia; en un primer moment l'ésser humà descobreix, coneix; i després, es reconeix ell mateix en l'altre: la síntesi d'aquest procés és allò que anomenem "saber".

Però alerta, el bon teatre, ric de facetes, no està basat en un o més models, sinó que innova i és dens de propostes individuals i col·lectives que, amb la lectura, constitueix un veritable impulsor de la creativitat de les futures generacions.

Giovanni Bollea¹

---

¹ Giovanni Bollea va ser el primer president de la Societat Italiana de Neuropsiquiatria, fundador de l'Institut de Neuropsiquiatria Infantil de Roma i membre del comitè d'honor de la divisió infantil de la UNICEF. El 2004 va rebre el premi a tota la seva carrera del Congrés Mundial de Psicologia i Psiquiatria Infantil. Està considerat un dels pares de la neuropsiquiatria infantil europea moderna.

Teatre i educació

El teatre en l'àmbit de l'educació bàsica afavoreix l'assoliment de les competències clau. S'entén competència com la capacitat d'utilitzar els coneixements i les habilitats de manera transversal i interactiva en els contextos i les situacions que necessiten la intervenció dels coneixements relacionats amb els diferents sabers, és a dir, la comprensió, la reflexió i el criteri, tenint en compte la dimensió social de cada situació.

La competència artística i cultural implica conèixer, comprendre i apreciar de manera crítica diverses manifestacions culturals i artístiques, utilitzar-les com una font d'enriquiment i de plaer, i considerar-les en el marc del patrimoni de la Humanitat. Això vol dir ser capaços de crear amb les paraules, amb el cos, amb tota mena de materials i d'estris tecnològics, tant individualment com col·lectivament, les representacions i anàlisis de la realitat per tal de facilitar l'acompliment de la persona, per viure i conviure en societat.

Per a la Comissió Europea, les escoles han d'ajudar els alumnes a assumir la responsabilitat del seu propi aprenentatge i desenvolupament personal durant tota la vida, i proporcionar les competències clau, és a dir, els coneixements, les aptituds i les actituds necessàries per a una integració satisfactòria en la societat i la població activa.

La qualitat de l'educació està directament relacionada amb la qualitat de l'ensenyament. Però els mestres han de respondre a demandes cada dia més nombroses i variables, i l'educació que reben ells mateixos no sempre s'hi adapta. Els estats membres de la U.E. han acordat millorar la qualitat de la formació dels mestres i la Comissió Europea es compromet a treballar amb ells per al seu compliment.

Algunes competències clau per a l'aprenentatge permanent un marc de referència per a la Unió Europea (2007)

Aprendre a aprendre

És l'habilitat per iniciar l'aprenentatge i mantenir-lo tota la vida, per organitzar el propi aprenentatge i gestionar el temps i la informació de manera eficaç, tant individualment com en grup. Aquesta competència comporta ser conscient del propi procés d'aprenentatge i de les necessitats personals, determinar les oportunitats disponibles i ser capaç de superar els obstacles amb èxit. Significa adquirir, processar i assimilar coneixements i capacitats noves i buscar noves orientacions i fer-ne ús. El fet d'*aprendre a aprendre* fa que els infants es recolzin en experiències vitals i d'aprenentatge anteriors amb la finalitat de fer servir i aplicar els nous coneixements i les capacitats en molt diversos contextos de la vida privada i pública, en l'àmbit escolar i educatiu. La motivació i la confiança són crucials per a l'adquisició d'aquesta competència.

Per començar, *aprendre a aprendre* exigeix l'adquisició de les capacitats bàsiques fonamentals per a l'aprenentatge complementari, com la lectura, l'escriptura, el càlcul i les TIC. A partir d'aquesta base, l'infant ha de ser capaç d'accedir a nous coneixements, processar-los i assimilar-los. Això l'obliga a gestionar eficaçment el seu aprenentatge i, en particular, fa que sigui capaç de perseverar-hi, de concentrar-se durant períodes prolongats i de reflexionar críticament sobre la finalitat i l'objecte de l'aprenentatge. Així els infants podran ser autònoms i autodisciplinats, capaços de treballar en equip, de treure partit de la seva participació en un grup heterogeni i de compartir el que hagi après. Han de ser capaços d'organitzar el seu propi discurs, avaluar el propi treball i, si es dóna el cas, de demanar assessorament, informació i suport.

Competències socials i cíviques

Aquestes competències inclouen les personals, interpersonals i interculturals i recullen totes les formes de comportament que preparen els infants per arribar a participar d'una manera eficaç i constructiva en la vida social i professional, sobretot en unes societats cada cop més diversificades, i, arribat el cas, per resoldre conflictes. La competència cívica prepara els infants per participar plenament de la vida cívica gràcies al coneixement de conceptes i estructures socials i polítiques i al compromís de participació activa i democràtica.

Els elements fonamentals d'aquesta competència inclouen la capacitat de comunicar-se d'una manera constructiva en diversos entorns, mostrar tolerància, expressar i comprendre punts de vista diferents, negociar sabent inspirar confiança i sentir empatia. Els infants han de ser capaços de gestionar l'estrès i la frustració i d'expressar-los d'una manera constructiva, i també de distingir l'esfera pública de la privada.

Consciència i expressió culturals

Consisteix en l'apreciació de la importància de l'expressió creativa d'idees, experiències i emocions a través de diversos mitjans, inclosos la música, les arts escèniques, la literatura i les arts plàstiques.

L'expressió cultural necessita una consciència d'herència cultural a escala local, nacional i europea i del lloc que ocupa al món. Comprèn coneixements bàsics de les principals obres culturals, incloent-hi la cultura popular contemporània. És essencial comprendre la diversitat cultural i lingüística d'Europa i d'altres zones del món, la necessitat de preservar-la i la importància dels factors estètics en la vida quotidiana.

Aquestes capacitats van relacionades amb l'apreciació i l'expressió: apreciar i gaudir les obres d'art o les arts escèniques, i també amb l'expressió d'un mateix a través de diversos mitjans gràcies a les capacitats individuals innates. També demanen l'habilitat de comparar opinions creatives i expressives pròpies amb les dels altres i la de determinar i realitzar les oportunitats socials i econòmiques d'una activitat cultural. L'expressió cultural és fonamental per al desenvolupament de les aptituds creatives que es poden traslladar a una varietat de contextos laborals.

La base del respecte i d'una actitud oberta a la diversitat de l'expressió cultural és una bona comprensió de la cultura pròpia i un sentiment d'identitat. Una actitud positiva es basa també en la creativitat i en la voluntat de cultivar les capacitats estètiques per mitjà de l'expressió artística i la participació en la vida cultural.

El teatre infantil i juvenil a Catalunya

El teatre infantil i juvenil té una llarga tradició al nostre país. Al principi del segle xx es van crear els primers repartiments per a infantils als centres i societats teatrals. Els circuits teatrals per a infants i joves són un fenomen més recent. Van sorgir a la dècada dels seixanta i des d'aleshores s'han desenvolupat tot un seguit de propostes per articular no només el teatre, sinó el conjunt de les arts de l'espectacle destinades a aquest públic. Un públic que s'ha diversificat fins al punt que ja no es pot parlar només de teatre per a infants i joves, sinó de teatre per a tots els públics.

El punt de partida és l'any 1960, quan l'Agrupació Dramàtica de Barcelona va inaugurar una secció de teatre infantil, L'Esquirol, dirigida per Conxa Farré, Mercè Llimona i un equip de col·laboradors. El projecte inicial era un repertori infantil d'obres que es representaven al Centre Parroquial de Sarrià i en altres llocs fins al 1964.

Al final dels anys seixanta es van organitzar els cicles de Cavall Fort. Sorgits de la revista infantil homònima, des del 1967, primer al Romea i posteriorment també en diverses comarques catalanes (Segrià, Noguera, etcètera), els cicles de Cavall Fort pretenien oferir un teatre per a nois i noies en català i de qualitat. La revista, des d'un bon principi, es va interessar pel teatre i va maldar per fer arribar als lectors certs aspectes de la història, de l'experiència i de la pràctica teatral catalana. L'aparició dels cicles va respondre a la voluntat de la revista d'exercir de promotora teatral. En cap moment es va plantejar la creació d'una companyia pròpia, sinó que es va optar per oferir la possibilitat a les ja existents de gaudir d'un espai teatral compartit on mostrar les produccions.

El teatre dels cicles de Cavall Fort no va ser ni de lluny un subproducte teatral. Va ser un teatre de qualitat que va comptar amb la participació de professionals de primer ordre com Maria Aurèlia Capmany, Ovidi Montllor, Francesc Nel·lo, Josep Maria Benet i Jornet, Guillem d'Efak o Fabià Puigserver, entre molts altres. Als cicles hi van participar companyies com La Faràndula, que durant els vint anys precedents ja s'havia especialitzat en el teatre per a infants, això sí, des d'una òptica molt diferent, amb una aposta de teatre tradicional, amb decorats realistes i una interpretació naturalista. També hi va participar la Companyia l'Òliba, nascuda el 1967 i que encarnava els valors del nou teatre independent. Cal destacar també la participació d'altres companyies de l'escena independent barcelonina que, en

aquell moment i en els anys que havien de venir, seran referents del conjunt del teatre català, com la de l'Escola d'Art Dramàtic Adrià Gual o U de Circ.

Els cicles de Cavall Fort es van perllongar fins al 1987. Aquesta primera llavor cultural va fructificar en noves iniciatives que la seguirien als anys setanta i vuitanta del mateix segle. El 1973 es va crear l'empresa Enllaç, dedicada a la promoció de la cultura catalana en general. L'activitat que va tenir més èxit va ser la promoció del teatre infantil. Arran d'aquesta empresa va sorgir a Terrassa el mateix any el Moviment Rialles de Catalunya. Aquesta entitat sense ànim de lucre estava íntegrament dedicada a promocionar i organitzar espectacles infantils i juvenils (teatre, titelles, cinema, animació al carrer, etcètera) en llengua catalana.

El 1976, el Moviment va deixar l'àmbit local i des d'aleshores s'ha articulats i estès a diverses poblacions, a partir de grups locals de voluntaris que organitzen gairebé cada cap de setmana espectacles de tipus lúdic i formatiu per a joves i infants. La teranyina s'ha escampat fins al punt de cobrir tot el Principat, inclosa la Catalunya del Nord, des del 2002. Fruit d'una escissió majoritària de l'entitat, el 1995 va néixer la Fundació La Xarxa, que ha esdevingut els darrers anys el màxim referent del sector, amb activitats anuals com la Marató de Contes, celebrada normalment al Romea o al TNC i destinada a recaptar fons per a altres entitats sense ànim de lucre que tracten problemàtiques relacionades amb la joventut i la infantesa.

Paral·lelament a aquest procés, el 1990 es va fundar la Mostra de Teatre Infantil i Juvenil d'Igualada impulsada pel Moviment Rialles. Aquest va guiar la mostra fins al 1995, any en què va passar a les mans de la Fundació La Xarxa. Al mateix temps, Rialles va crear una segona mostra a Cerdanyola del Vallès. Aquesta situació de duplicitat es va mantenir fins que el 2006, a instàncies de l'Ajuntament d'Igualada i de l'Institut Català d'Indústries Culturals de la Generalitat (ICIC), i d'acord amb ambdues entitats, la mostra es va reunificar en una de sola amb seu a Igualada. Actualment, la mostra funciona com a punt de trobada per als professionals del sector, tant d'espai d'exhibició com de lloc de compravenda d'espectacles, i proveeix de programació els municipis dels Països Catalans, sense tancar la porta, però, a les produccions internacionals.

En paral·lel al desenvolupament del Moviment Rialles, als anys setanta del segle passat hi va haver altres iniciatives no menys transcendents com, per exemple, la creació el 1977 de la campanya de la Fundació La Caixa 'La Caixa a les escoles' i de la Coordinadora d'Espectacles Infantils als Barris. La primera d'aquestes dues iniciatives, que va durar del 1977 al 1987, va ser un intent de posar a l'abast de les escoles la ciència, l'art i el teatre. Es va portar a terme tant al Principat com a les

Illes Balears i va donar un impuls definitiu a les companyies de teatre infantil. Tot i la seva vida relativament curta, va servir per consolidar projectes com el de La Trepça, que el 1989 fundaria el Jove Teatre Regina, únic local de Barcelona actualment actiu amb una programació permanent de teatre infantil i juvenil.

La Coordinadora d'Espectacles Infantils als Barris té l'origen en la unió de set entitats barcelonines amb l'objectiu de lluitar contra les importants mancances culturals existents en el camp del lleure infantil i juvenil en els barris respectius. Després de la dictadura, el moviment associatiu, tant veïnal com de pares i mares d'alumnes i juvenil, va prendre una gran embranzida. Es presentava una conjuntura única i es comptava amb una important experiència prèvia. Per una banda, hi havia l'oportunitat de bastir nous espais autònoms de participació ciutadana i, per l'altra, les noves institucions democràtiques maldaven per recuperar una iniciativa de base en barris i ciutats.

La coordinadora va començar programant espectacles i cinema en català. La primera gran fita va ser la creació de la Tamborinada, la festa anual de l'entitat. El 1984, la coordinadora va ampliar el radi d'acció, es va estendre per tot Catalunya i va canviar el nom pel de La Roda d'Espectacles Infantils i Juvenils als Barris. Van començar a col·laborar-hi moltes entitats: esplais, associacions de veïns i centres culturals, entre altres, especialment les de barris perifèrics de poblacions amb problemes socioeconòmics estructurals. La Roda va desenvolupar una programació mensual basada en tots els gèneres: animació, màgia, circ, titelles i música, amb un especial èmfasi en la recuperació de les festes populars del país com el Carnestoltes o la revetlla de Sant Joan. Actualment, consta de més de cent entitats, esplais, centres culturals i associacions juvenils que eduquen els joves i els infants en els valors de la solidaritat i de la convivència.

Amb el trànsit del segle XX al XXI, es va produir un moviment entre els professionals del sector, tant els més veterans com els més novells, a favor de la dignificació del teatre infantil, a partir d'unes noves premisses. Aquestes van sorgir arran de la presa de consciència de la manca de consideració social del seu treball, fins i tot entre els professionals. Paradoxalment, però, cada vegada aquest tipus de teatre té més cabuda en els grans equipaments teatrals públics i privats. En conseqüència, es planteja que, si bé d'una banda cal exigir un mínim de qualitat i de professionalitat a les produccions, de l'altra aquest tipus de teatre ha de deixar de ser considerat 'infantil', entès aquest concepte com a reduccionista, i s'ha de passar a denominar 'familiar' o 'per a tots els públics'. Fruit d'aquests nous

principis va sorgir l'any 2000 l'Associació Professional de Teatre per a Tots els Públics (TTP).

La TTP neix de la unió d'actors, músics, mags, ballarins, pallasos i titellaires de Catalunya que busquen dignificar el sector davant la manca de sensibilitat de les institucions públiques i de les difícils condicions de producció a les quals moltes vegades es veuen sotmesos. Per resoldre aquesta problemàtica, però, per a l'associació és imprescindible vetllar per la qualitat dels espectacles i per les condicions de representació, amb uns mínims de dignitat i de professionalitat. Actualment, l'associació compta amb més de trenta-cinc companyies adherides.

Fora de l'àmbit del Principat, hi ha hagut també altres iniciatives. Per exemple, pel que fa a Mallorca, des de l'any 2003 existeix l'associació sense ànim de lucre Sa Xerxa. Aquesta associació, sota l'empareda de l'Obra Social de Sa Nostra i del Consell de Mallorca, ha desenvolupat una intensa tasca en favor del teatre infantil i juvenil. Entre les diferents activitats que ha dut a terme destaca l'impuls de la Fira de Teatre Infantil i Juvenil de les Illes Balears a Vilafranca de Bonany, així com també el premi Bòtil, d'adaptació de textos literaris, o el premi Guillem d'Efak de creació de textos dramàtics, ambdós orientats també al públic infantil i juvenil.